

Ganske som dengang mødte han flere ømme Kærestepar men desuden adskillige ensomme Vandrere som han selv. Og han tænkte paa, at de fleste af dem godt kunde se ud til ogsaa at gaa her og sørge over Tabet af en Broder eller en Ven, der var opslugt og hvirvlet bort af mørke Lidenskabers Mudderstrøm. — Ak ja! Der rugede Uhygge og Forbandelse over Menneskeheden, der blomstrede hektisk som et Træ med en Sygdom i Roden. Ikke de naturbestemte Lidelser men alle Slags selvgjorte Plager og selvforskyldte Sorger tærede paa dens Kraft og lagde Tilværelsen øde for saa mange.

Da han kom hjem, sov Børnene. Ogsaa Pigen var gaaet i Seng. Meta sad alene ved sin Symaskine.

Han fortalte, hvor han havde været henne, og gjorde ogsaa Rede for sit Indtryk af Mødet. Om Johannes talte han dog kun lidt.

„Og her har ingen været?“ spurgte han.

„Nej. Hvordan havde Arbejdsmandens lille Pige det?“

„Lidt bedre.“

Han skottede til hende. Meta havde rykket Lampen til sig for bedre at kunne se til sit Arbejde. Lyset faldt skarpt paa hendes Ansigt, og med Bekymring saae han, hvor medtaget hun i de sidste Dage var bleven af den Uro og de Savn, som hun gerne vilde skjule for ham. Sikkert gik hendes Tanker ofte tilbage til deres skønne Hjem i Jerve, som hun havde elsket saa højt; men aldrig talte hun om sin Sorg. Uden Klage sad hun i disse fremmede, solforladte Stuer, mellem hæsligt ødelagte Vægge fulde af Sømhuller og Mærker efter de forrige Beboeres Skilderier, sad her med Udsigt til at have Sulten indenfor Døren i Løbet af et Par Maaneder.

Han satte sig ned og faldt i Tanker med Haanden under Kinden.

„Bethesda!“ sagde han, da Meta et Øjeblik standsede sin Maskine for at lægge et Læg. „Det var jo Navnet paa en Dam i Jerusalem. „Ved Faareporten“. Husker du Fortællingen? En Gang imellem kom en Engel ned fra Skyen og rørte Vandet, saa det fik lægende Kraft. Ser man ikke den hele Scene livagtig for sig?